

Farkas Arnold Levente

A FÉLREVEZÉR

A félrevezér tükörbe
néz. Meglepő talán, de nem
azt mutatja a tükör, hogy
elsimulnának a ráncok.

Nyugodtan alszik. Álmában
mégse mosolyog őszintén
a ráncos tükörkép. Talán
csak egy mosoly a hazugság.

A félrevezér fekete-
kávét iszik. Írjon ide
a keserédes. Nem jól lát.

Álljunk meg itt, és forduljunk
vissza. A félrevezérről
némán hallgatunk. Annyira
nincs értelme semminek. Ha

létezik hatalom, nem én
vagyok, ki birtokol. Édes,
keserű és csípős ízek
tolulnak nyelvem hegyére

most. Homlokom mögött másik
nyelv emlékezik. Versemben
bujdosnak tétova árnyak.

Barátai temetésén
a félrevezér a saját
temetésére gondol, mert
a sírt, hol nemzet süllyed el,

népek veszik körül. Akad,
aki sír, és akad, aki
örül. A lényeg, hogy rólam
utcát neveznek el. Szobrom

zölden mered majd a kék ég
felé. Hiszen én jó vagyok.
Hiszen én jó vagyok nagyon.

Félvezérünk feleség
nélkül fölösleges férfi.
Képzeld el, hogy az asszony
a férjét szereti nagyon.

Arra ébred egy hajnalon,
hogy a férje rút békává
váltott. Megváltoztatja
a sok hazugság az embert.

Minden félvezetettet
egy félvezetett vezér
vezetett félre. Azt hiszem.